

Ὁ μὴ ὑποστηριζόμενος ἢ ὁ μὴ στερεωμένος διὰ βερ-
γῶν ἐνθ' ἄν.: *Κληματαστὰ ἀβέργωτη* Κεφαλλ. *Μιλίδ' ἀβέργουτον* (κυψέλη, μεταξὺ τῶν κρηθερῶν τῆς ὁποίας δὲν ἐτέθησαν βέργαι κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῆς εἰς τόπον ἀπομεμακρυσμένον διὰ τὰ συγκρατηθῶν αὐταὶ εἰς τὰς θέσεις τῶν καὶ μὴ συμφυρθοῦν) Χαλκιδ. *Τοῦ 'ζ' ἀβέργουτον τοῦ μιλίδ' κί πατάριαι* (ὑπέστη σύμφυρσιν τῶν κρηθερῶν) αὐτόθ.

ἀβερνίκωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βε ρ ν ι κ ὠ ν ω*.

Ὁ μὴ ἐστιλβωμένος διὰ βερνικίου ἐνθ' ἄν.: *Παπούτσι ἀβερνίκωτα* πολλαχ. *Αὐτὰ τὰ σκάγια τὰ πῆρα ἀβερνί-
κωτα*, γὰρ δὲν εὐρήκα βερνικᾶδα (σκάγια = καθέκλαι) Παξ. *Ἀβερνίκωτη* εἰκόνα (εἰκὼν νεωστὶ ζωγραφισθεῖσα καὶ μὴ ἀλειφθεῖσα διὰ βερνικίου διὰ τὰ προσλάβῃ ὁ χρωματι-
σμός της τὴν ἀναγκαίαν στιλπνότητα καὶ ζωηρότητα) Ἄθως. *Συνών. ἀλουστράριστος*, ἀντίθ. *βε ρ ν ι κ ᾶ δ ο ς*.

ἀβέρτα ἐπίρρ. Ἡπ. (Χουλιαρ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μῆλ. Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. *ἀβέρτο Ζάκ*.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ β ἔ ρ τ ο ς.

1) Ἐν ὑπαίθρῳ Ζάκ. 2) Ἀναφανδόν, ἐλευθέρως Ἡπ. (Χουλιαρ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. Μῆλ. Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Γίνεται τζόγος ἀβέρτα* (ἐξασκεῖται φανερά τὸ χαρτοπαίγνιον ἄνευ προφυλάξεως ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν) Κεφαλλ. *Μπαίνον 'ς τ' ἀμπέλι' ἀβέρτα* (δηλ. εἰς τὸ ξένον ἀμπέλι χωρὶς νὰ φο-
βηθῶ τὸν ιδιοκτήτην) Αἰτωλ. *Γί'ν'κι ἀβέρτα* (ἐπὶ μέρους ἀφαιθέντος ἐλευθέρου εἰς βοσκήν) Χουλιαρ. *Τραῖα ἀβέρτα*, δὲ σοῦ μιλάει κανένας Παξ. || Φρ. *Βαρῶ ἀβέρτα* (λαμβάνω ἀδιακρίτως χρήματα ἀπὸ οἰονδήποτε) Κεφαλλ. β) *Παρησιᾶ Ἰμβρ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Μιλᾷ ἀβέρτα* Κεφαλλ. *Τὰ λέγον ἀβέρτα Ἰμβρ.* 3) Ἄνευ περιορισμοῦ, ἀφειδῶς, δαυιλῶς Ἡπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Ξοδεύει ἀβέρτα* Κεφαλλ. *Ἄφ'ξι τὰ χέρια κί ξόδιβι ἀβέρτα λιπὰ* Αἰτωλ.

ἀβερταρία ἢ, ἀμάρτ. *ἀβιρταρία* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ β ἔ ρ τ ο ς σχηματισθὲν κατ' ἀναλογ. ἄλλων εἰς -αρία.

Εὐρυχωρία ἐπιτρέπουσα ἐλευθέραν κίνησιν: *Τοῦ σπί-
τι μ' ἔχ' ἀβιρταρία. Σὺ θέλ'ς ἀβιρταρὺς κ' ἡμεῖς ἰδῶ εἰμαστι
στινουχουμέν'.*

ἀβέρτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀβέρτους Ἰμβρ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Θηλ. ἀβέρτα* Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *averto*.

Α) Κυριολ. 1) Ἀκάλυπτος, ἀνοικτός, ὁ μὴ κεκλει-
σμένος σύνηθ.: *Ἀνὴρ ἀβέρτη. Τ' ἄφησα ὅλα ἀβέρτα* σύνηθ. *Τ' ἄφηκι οὔλα ἀβέρτα κ' ἔφ'γι* (ἦτοι θύρας, παράθυρα κττ.) Ἰμβρ. *Γούλα πόρτις κί παραθέρια ἐν ἀβέρτα* (ὅλα θύραι καὶ παράθυρα εἶναι ἀνοικτά) Σαμοθρ. Πβ. *ξέσκεπος, ὁλ-
ανοικτος, ὁρ θ ἄνοικτος.* β) Ἀφρακτος, ἀτείχιστος σύνηθ.: *Ἀμπέλι-χτήμα-χωράφι ἀβέρτο.* γ) Ἀναπεπτα-
μένος, ἐπὶ τῶν ιστίων πλοίου καὶ ἀνεμομύλου Μῆλ. Μύκ. κ. ἄ.: *Ἀβέρτα τὰ πανιᾶ.* δ) Ὁ μὴ περιοριζόμενος, ἐλευ-
θερος Στερελλ.: *Ἀφ'κι ἀβέρτα τὰ πρόβατα.* 2) Εὐρύχω-
ρος Κέρκ. Παξ. Πελοπ. (Ὀλυμπ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Ἀβέρτο σπίτι* (συνήθως τὸ μὴ ἔχον διαχωρίσματα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ

διαμερισμένον, ὅπερ παρουσιάζει στενοχωρίαν) Κέρκ. Ὀλυμπ. Παξ. *Ἀβέρτο καίκι* (τὸ μὴ ἔχον διαμερίσματα, ἦτοι πρύμνην, πῶραν, ἀποθήκην κττ.) Κέρκ. Παξ. Σύμ. κ. ἄ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μετὰ θάρρους καὶ παρησιᾶς λέγων ἀπροκαλύπτως τὴν γνώμην του χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν πρόσωπα καὶ πράγματα, ὁ μὴ κρυφίνους, εὐθύς, εἰλικρινὴς Ἀθῆν. Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Ἀβέρ-
τος ἄνθρωπος Ἀθῆν. Σύμ. Καλύττω οὐ ἄνθρωπος νὰ 'ν' ἀβέρτους κί νὰ μὴν κρατῇ μοντάκι* (ὑστεροβουλίας) Αἰτωλ. *Οὐ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶν' ἀβέρτους, μὴ σκιάζεσαι αὐτόθ.*

2) Πρόθυμος, εὐπροσήγορος, ὁ ἔχων κατὰ τὴν συνήθη ἔκφρ. *ἀνοιχτὴ καρδιὰ Ἡπ. Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Πῆρι νὰ ἀβέρτα γυναῖκα* Αἰτωλ. *Συνών. ἀνοιχτόκαρδος.* 3) Ὁ ἀπηλλαγμένος φροντίδων, ἡσυχος, ἀμέριμνος Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Ἀνθρου-
πους ἀβέρτους* Αἰτωλ. 4) Ὁ ἔχων οἶονεῖ ἀνοικτὸν τὸν νοῦν, εὐφυής, ἔξυπνος Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀβερτοσύνη ἢ, Θήρ. κ. ἄ. *ἀβιρτοσύνη* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ β ἔ ρ τ ο ς.

1) Ἡ ἔλλειψις κρυψινοίας, ἀνυστεροβουλία, εἰλικρί-
νεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ἡ πρὸς τινα ἐπιδεικνυο-
μένη προθυμία καὶ εὐπροσηγορία Θήρ. κ. ἄ.

ἄβι τό, *ἄβιν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἄβι ἄνδρ. Ἄστυπ. Εὐβ. (Κύμ.) Καπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ. Χίος κ. ἄ. ἄβ' Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. κ. ἄ.) Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)*

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *av*.

1) Ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἄσμη.*

Μιὰν αὐγὴ σηκόθηκα 'ς τὸ ἄβι γιὰ νὰ πάγω

Χίος. 2) Τὸ θήραμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κο-
τύωρ. Χαλδ.) κ. ἄ.: *Τοῦ κόσμου ε' ἄβι 'φερα σήμερα Ἀπύρανθ. || Αἰνιγμ. 'Ισ'σὸ ξύλον ε' ἀνοιγὰρ, ἀσ'σὸ νερόν τὸ
προσωπιδ', ε' ἄβ' ἔφυγεν, ἀβιζῆς ἐπιάστην* (ἀπὸ ξύλο τὸ
κλειδί, ἀπὸ νερό ἡ κλειδωνιά, τὸ θήραμα ἔφυγε, ὁ κυνη-
γὸς ἐπιάσθη. Τὸ θαῦμα τοῦ Μωυσῆ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ
Θαλάσσῃ) Χαλδ.

ἀβιασιὰ ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ β ἰ α σ τ ο ς παρασχηματισθὲν κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ἄορ. *ἐβίασα*.

Ἀμέλεια, ραθυμία: *Γιατί δὲ σπουδάσεις 'ς τὴ δουλειά σου
καὶ δείχνεις τέτοια ἀβιασιά;*

ἀβιαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ β ἰ α σ τ ο ς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ βίας, ἄνευ σπουδῆς: *Κάνω ἀβιαστα τὴ δουλειά μου Πάρ.*

ἀβίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. *ἀβιαστος* Παξ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀ β ἰ α σ τ ο ς.

1) Ὁ μὴ διεκπεραιούμενος ἐν σπουδῇ, ὁ μὴ ταχέως ἀποπερατούμενος Πόντ. (Τραπ.): *Ἐφῆκεν τὴ δουλειάν ἀβια-
στον* (ἀφῆκε τὴν υπόθεσιν ἀβίαστον, ἦτοι δὲν ἐπέσπευσε
τὴν ταχείαν διεκπεραίωσίν της) Τραπ. 2) Ὁ μὴ

ἐπειγόμενος, ὁ μὴ σπεύδων Παξ.: *Εἴν' ἄβιαστος ἄνθρωπος, δὲν τὸν μέλει νὰ χαθῇ ὁ κόσμος.* Ἀντίθ. βιβαστικός.

ἄβιβλος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἄβιβλος Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. βιβλίον. Πβ. μεσν. ἀβίβλης.

Ὁ μὴ ἔχων βιβλία, ὁ ἀγράμματος ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. *Ἀβιβλος παππᾶς μέγας ψεύτης* (ἐπὶ τοῦ κακῶς ποιούντος τι δι' ἔλλειψιν μέσων, ὅπως ὁ ἀγράμματος ἱερεὺς ψεύδεται λέγων ὅτι ἐκτελεῖ καλῶς τὰ ἱερατικά του καθήκοντα) Λακων. *Ἀβιβλος ἱερεὺς, καθαρὸς ψεύτης* Ἦπ.

ἀβίγλιστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιγλίζω.

1) Ἀφρούρητος, ἀφύλακτος. 2) Ἀνερεύνητος.

ἀβίδωτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀβίδου-τους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιδώνω.

1) Ὁ μὴ προσηρμοσμένος με βίδαν σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀβίδωτος μύλος.* Ἀβίδωτη μηχανή-σκάλα σύνθη.

2) Μεταφ. ὁ διανοητικῶς ἀνισόρροπος (οὗτινος ὁ ἐγκέφαλος δὲν λειτουργεῖ καθὼς ἡ μηχανή, τῆς ὁποίας λείπει που συνεχτικός τις δεσμός) Ἀθην.: *Εἴν' ἀβίδωτος, τοῦ λείπει μὴ βίδα.* Πβ. *ξεβιδωμένος.*

ἀβιζᾶδος ἐπίθ. Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ.

Ἐνετ. *avisado.*

Ὁ λαβὼν γνῶσιν παρὰ τινος περὶ πράγματός τινος, ὁ εἰδοποιημένος ἔνθ' ἄν.: *Εἴν' ἀβιζᾶδος πῶς θὲ νὰ ῥῖθο Ζάκ. Κέρκ.*

ἄβιος ἐπίθ. Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ. ἄ. ἄβιος Κάλυμν. ἄβιος Κρήτ. ἄβιος Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄβιος σημαίνει τὸν πενόμενον, τὸν ἄνευ πόρου ζωῆς. Τὸ ἄβιος ἔχει τὸ ὅ ἴσως κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄργιος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ὁ ζῶν βίον ἀπομεμονωμένον, ὁ περιορισμένος Κάρπ. 2) Ἀγνος, στείρος, ἄτεκνος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ζῴου Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ. ἄ.: *Ἀβια γυναῖκα Κάλυμν. Κρήτ. Κόττα-προβατῖνα ἄβια Χίος.* Ἀβια αἶγα Κρήτ. *Ἐ γάνει παιί, εἶναι ἄβια Κάλυμν.* Ἀβιος εἶναι, δὲν κάνει παιδιὰ Κάρπ. *Ὁ ἀερόφος μου εἶναι ἄβιος Κάλυμν.* || Παροιμ. φρ. *Ἀλλάγον τὰ ροῦχα σου πρὸς τοὺς ἀβίους Κάρπ. Μέρα γιὰ φίλον σπῖτι καὶ γι' ἀβιοῦν κελλάρι* (ἐπὶ βροχερᾶς ἡμέρας) αὐτόθ. || Παροιμ. *Ἀβιος παππᾶς δὲ γίνεται κι' ἄ γενῇ, δὲ νοστιμᾶ* (τὸ νοστιμῶ παρὰ τὸ νοστιμιζῶ σημαίνει γίνομαι εὐχάριστος, ἀρέσκει). Ἐπὶ τοῦ μὴ ἀπολαύοντος κοινωνικῆς ὑπολήψεως ἀτέκνου) Κάρπ. *Ἀβιος ἀβιὸν ἀνελεῖ, τσιγκούνης τὸν τσιγκούνη* (ἀνελεῖ τοῦ ρ. ἀναγελῶ. Ἐπὶ τοῦ παραβλέποντος μὲν τὰ ἴδια ἐλαττώματα, σκόμπτοντος δὲ τὸν ἄλλον διὰ τὰ αὐτὰ) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Τὸ ἄβιος λαφίστας τὸ τρεῖ καὶ τοῦ λαγοῦ τὸ γάλα Κρήτ.

Ἐχω σεντονομάντηλα σεντούτσα διὰ ἑμᾶτα, αἱμ' ἡ Τονράννα ἡ ἄβια ἔν ἔχει πολλωμάτα

(δίστ. σχωπτικὸν τῆς ἀτέκνου Κυράννας στερουμένης ἐφαπλώματος) Κάρπ. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **ἀβλαστάρωτος** 2.

ἀβιστίριχτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιστιρίζω.

Ὁ μὴ ἐπηρεασθεὶς ὑπὸ κακοποιοῦ πνεύματος: *Ὁδε τὸν ἐγνώρισα ἐγώ, ἦταν ἀβιστίριχτος ἀκόμη, ὅτεμα ἐβιστιρίχτηκεν.*

ἀβιτσιάριγος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βιτσιάρω=ἐθίζω τινὰ κακῶς. Περὶ τῆς καταλ. -γος ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 194 κέξ.

Ὁ μὴ ἔχων ἐλαττώματα, ὁ ἀπηλλαγμένος κακῶν συνηθειῶν.

ἄβλαβα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πάρ. Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)—Λεξ. Λάουνδ. ἄβλαβα Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβλαβος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἄβλαβα καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ βλάβης, ἄνευ ζημίας ἔνθ' ἄν.: *Μπῆκε ὁ γαμπρὸς 'ς τὸ σπῖτι ἄβλαβα κ' ἔφινγε ἄβλαβα* (δηλ. χωρὶς νὰ θίξη τὴν τιμὴν τῆς μνηστῆς) Πάρ. *Ἀντὸ δὸ λόγο τὸν εἶπε ἄβλαβα αὐτόθ. Τὴν ἔκανε ἄβλαβα τὴν προξενεῖα* (χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ βλάβῃ προξενεύων κακὴν γυναῖκα ἢ κακὸν ἄνδρα) αὐτόθ. *Ἀβλαβα ἐποίη' αὐτο* (ἄβλαβα τὸ ἔκαμα, ἦτοι χωρὶς νὰ βλάβω κἀνένα) Χαλδ.

ἄβλαβος ἐπίθ. ἄβλαβος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ.—Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνέπαφος, ἀσινής) ἄβλαβος κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄβλαβος βόρ. ιδιῶμ. ἄβλαβος Πελοπν. (Λακων.) ἄβλαος Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἄ. ἄβλαγος Λέσβ. ἀνάβλαβος ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22 ἀνέβλαβος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,204 (ἐκδ. 1912).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βλάβω (δι' ὃ ἰδ. βλάβω τω). Τὸ φ τοῦ ἄβλαβος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βλάβω τω.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ ὑποστάς βλάβην, ὁ μὴ παθὼν τι, ἀβλαβής Ἦπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.—ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Γαζ. ἔνθ' ἄν.: *Ἐσένα ὁ ἔχει ἄβλαβη, μὰ μένα μ' ἔχει χίλιες βολὲς βλαμμένη Ἀπύρανθ. Τ' ἀμπέλια ἐφέτι εἶναι ἄβλαα Κάρπ. Οἱ ἐλαῖες εἶναι ἄβλαες αὐτόθ. Ὁλ' ἐτσακοποδαρίγανε, ἐγὼ μονάχον εἶμαι ἄβλαβος* (ὅλοι ἐτσακίστηκαν εἰς τὰ πόδια, μόνον ἐγὼ εἶμαι ἀβλαβής) Τραπ. *Δὲ μ' ἔφαγαν οὔτε ψύλλοι οὔτε κορσοί, δὲν ἔμεινα ὅμως κι' ἀνέβλαβος ὁλότελα* ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. || Φρ. *Σῶος κι' ἄβλαβος ἐξέβεν* (ἐβγήκε, ἦτοι δὲν ἔπαθε τίποτε) Κοτύωρ. **β)** Ὁ μὴ ἔχων σωματικὸν τι ἐλάττωμα, ἀρτιμελής Ἦπ. (Ἀρτ.) **γ)** Ὁ μὴ πάσχων ὑπὸ νοσήματος, ὑγιής Ἦπ. (Ἀρτ. κ. ἄ.) Παξ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: *Ἔτσι νὰ μοῦ φυλάῃ ὁ Θεὸς τὸ παιδί μου γιερὸ κι' ἄβλαβο!* (εὐχή) Παξ. || Φρ. *Γιερὸς κι' ἄβλαβος!* (εὐχή πρὸς τὸν ἐξ ἀσθενείας ἀναρρώσαντα) Λακων. *Γιερὸς κι' ἄβλαβος* (ἐπὶ τοῦ ἀπολαύοντος πλήρη υγείαν) Παξ. 2) Ἀθικτος, ἀνέπαφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀβλαβο 'ναι 'κεὶ τὸ λάδι σου, κἀνείς δὲ δοῦ 'γγιξε.* Συνών. ἄγγιχτος.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ προξενὼν βλάβην, ὁ μὴ βλαβερός κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀβλαβο γιαιρικό-ζῶο-προῖμα-φαγεῖ κοιν. Ἀβλαβος καρπός-τόπος Κρήτ. Ἀβλαβον ὀφίδ'-φαγεῖν* (φίδι, φαγεῖ) Τραπ. Χαλδ. *Τὰ κυδώνια ψημένα 'ς τ' χόβονλ' εἶναι ἄβλαβα 'ς τοὺν ἄρρουστον* (χόβονλ' = χόβολη, ἀνθρακιά)

